

N:o 69.

Af Herr **A. Hedin**: *Om förhöjning af anslaget till skarpskytteväsendets befrämjande.*

Det i hufvudstaden förliden sommar hållna möte af ombud från skarpskytteföreningarna beslöt en framställning till Kongl. Maj:t om förhöjning af det till skarpskytteväsendets främjande beviljade anslag, som för närvarande utgör blott 30,000 kronor. För att ådagalägga, att detta belopp är allt för otillräckligt, anhåller jag att få erinra om följande.

Sedan skarpskyttesaken började åtnjuta understöd af statsmedel har årligen utbetalats för hvarje skarpskytt:

till ammunition	kronor	—	50.
till instruktörsarvode	„	1:	25.
till målskjutningspremier	„	—	50.
eller tillsammans för hvarje skarpskytt.....	kronor	2:	25.

Då antalet skarpskyttar, enligt Kongl. Maj:ts berättelse till innevarande riksdag, vid förlidet års slut uppgick till 18,161, erfordras följaktligen, enligt hittills gällande normer, en summa af närmare 41,000 kronor för ofvan nämnda ändamål. Lägges härtill anslaget för den årliga, allmänna skjuttäffningsfesten, 8,500 kronor, kommer man till ett minimi-behof af mer än 49,000 kronor, således vida mer än det å närvarande riksstat beviljade anslag.

I följd af förändrade förhållanden är denna summa ännu otillräckligare, än nyss framställda jemförelse utvisar.

En skarp 1867 års patron, hvilket slag af ammunition skarpskytteföreningarna numera begagna, kostar skarpskytten 9 öre eller mera — åtminstone för flertalet föreningar i landsorten stiger kostnaden så högt — hvaremot man för 3 öre eller derunder erhöi skarpa

patroner till 1860 års gevär. Således kostar den nu antagna ammunitionen tre gånger så mycket som den hvilken var afsedd till krigsbruk på den tid, då skarpskytteanslaget först beviljades. Å skarpskyttemötet uttalades allmänt den önskan, att anslaget till ammunition måtte höjas i förhållande till patronernes ökade pris, eller från ofvannämnda 50 öre, för hvarje man, till 1 krona 75 öre.

Likaledes framhölls såsom angeläget, att anslaget till instruktörsarvode något höjdes, åtminstone till 1,50 — en förhöjning, som näppe- ligen lärer motsvara penningevärdets förändring sedan den tid, då den nuvarande normen (1 krona 25 öre) bestämdes.

Slutligen, och då skarpskyttarne numera vida allmännare än förr deltaga i skjutning, samt då skjutskickligheten betydligt ökats, har anslaget till målskjutningspremier befunnits allt mera otillräckligt, hvadan man uttalade den förhoppning, att det måtte höjas till 75 öre.

Med de sålunda ifrågasatta förhöjningarna skulle anslaget för hvarje skarpskytt uppgå till 4 kronor. Beräknadt efter den 1879 befintliga styrkan, borde således den i nu gällande riksstat anvisade summan höjas till 72,644 kronor. Lägges härtill anslaget för den allmänna skjuttäffingen, 8,500 kronor, kommer man till ett belopp af 81,144 kronor.

Vid mötet uttalades den förhoppningen, att antalet skarpskyttar skulle komma att stiga och snart nå siffran 20,000. Man beslöt därför att till Kongl. Maj:t ingå med begäran om framställning till Riksdagen, att skarpskytteanslaget måtte höjas till 88,500 kronor (deri inberäknad kostnad för den allmänna skjuttäffingen). Denna framställning har emellertid, af skäl som i statsverks-propositionens bilaga n:o 3 a) finnes uppgifvet, ej till någon Kongl. Maj:ts åtgärd föranledt.

Skarpskytterörelsen är ej, såsom man stundom hör påstås, i jemnt tillbakagående. Vid slutet af 1878 voro 150 föreningar med 16,768 medlemmar i verksamhet, vid slutet af 1879 voro föreningarna 152 med 18,161 medlemmar. Jag vill derjemte till stöd för mitt hopp, att denna rörelse ej skall döden dö, åberopa, icke det intresse för skarpskyttesaken, som i många anföranden och tal yttrade sig vid mötet förliden sommar, utan just sjelfva mötet, dess tillkomst och förhandlingar, såsom ett öfvertygande bevis på det så varmt uttalade intressets verkliga tillvaro.

Måtte den stegrade lifaktighet inom skarpskytterörelsen, som redan gifvit sig till känna, ej hämmas genom ett Riksdagens afslag å den vördsamma hemställan om en högst behöflig tillökning i statsunderstödet för skarpskytteväsendet, jag härmed tillåter mig att underställa Riksdagens ompröfning, i det jag föreslår:

att Riksdagen täcktes höja det å extra stat uppförda anslaget för skarpskytteväsendets och skjutskicklighetens befrämjande till 80,000 kronor.

A. Hedin.

N:o 70.

Af Herr **Anders August Anderson:** *Angående införseltull å malen spannmål och ost.*

Efter att frihandelslärorerna en lång tid varit mer eller mindre herskande, hafva våra grannstater och det för vår jernexport så viktiga Amerika omgärdat sin industri och sina näringar med skyddstullar. För ett litet land som Sverige, der klimat och naturbeskaffenhet är sämre samt de vilkor, hvarunder industrien bedrifves, vida ogynnsammare, torde det vara tid att söka åstadkomma likställighet med utlandet, på det att våra näringar och vår industri icke måtte gå under i den under nuvarande förhållanden så olika täflan. Se vi på vår modernäring, jordbruket, så torde den täflan, det har att bestå med utländska jordbruksprodukter, bäst inhemtas af statistiken. — Enligt Kommerskollegii berättelser öfver införsel och utförsel under femårsperioden 1873--1877, den sista, hvaröfver uppgift finnes, infördes

<i>tullfritt:</i>	<i>hvetemjöl</i>
år 1873 centner	339,097
„ 1874 „	532,708
„ 1875 „	567,481
„ 1876 „	501,552
„ 1877 „	823,234